

הפליץ

מחזה ישראל חדש

מאת
שמואל הספר
ובבימויו

תיאטרון בית ליסין

המשע

בינה סימן שאתה צעיר

בשביל הנכדים, בשביל הנסיעה לחו"ל,
בשביל חליפה חדשה, בשביל בית מלון
באמצע הקיץ, בשביל חתונת היובל, בשביל
השלמת הכנסה, בשביל שטיח חדש, בשביל
ברית מילה של הנכד, בשביל נישואי הבן
הצעיר, בשביל הכיף, בשביל מזגן חדש,
בשביל שבוע נופש וסתם בשביל החופש...

חדש-ממפעל הפיס
4 משחקים בכרטיס אחד

תיאטרון בית ליסין

מנהלת התיאטרון:
ציפי פרינס

מנהל אדמיניסטרטיבי:
צבי ירון

דramטרג:
מוטי לורנר

מינהלה

חשב התיאטרון: יוסי חורזנסקי
מזכירת התיאטרון: תלמה נגור
מזכירת בית: כרמלה רייני
ענת נתן, יהודית רוקוב
מזכירות חוץ: יואל הרצל
עוזרת למנהל אדמיניסטרטיבי: חגית שמעיה
פירוס וחסיה ציבור, אראלה בליזנסקי
מנהל מח' מנויים: ירון גרוס
מח' מנויים וקופה: ענת גזית
קופאית ראשית: נבחרת

קופאים: מילס ספיר, דרית מוכסי, נדי משראי,
סל כהן, אורלי כהן, נטרי ספיר, תמי תמיסטי
מנהל חשבונות ראשי: מרל בלמן

הנהלת החשבונות: תלמה מינבר, זוהר מרטון
מנהל מבני: יהודה גוריוויץ

מנהל הפקה: אריה האבן
אחראית בניין ומחסן: משה גנץ, אירית סלחני
מח' מופתים: ימי לפיד, רוס שוחט
קונ'ן אופוסט: ג'קי, גרה לשיץ

מזכירת דבורה אהרן

שחקני התיאטרון
לשנת 95-1994

יונה אלאין-קשת
גילה אלמגור
גילת אורקרי
חנה אורסקין
זיו בריאל
שלמה בר-שביט
ששון בנאי
אורי גבריאל
מרים גבריאל
לית דוליצקיה
רמי גזון
אילן דר
רמי הויברג
יעקב הלפרין
עמי יונברג
ענת יוקסמן
נאוה זיו
מיים זוהר
מרים זוהר
איש חזן
שלמה טלרוד
אסתי ירושלמי

צוות סכני
עמוס לביא
נאוה מדינה
ארי מליכה
עידו מוסרי
נאיל נאור
דד נבון
יוסי סיקוראל
מתי סרי
רוברטו פולק
אביטל פסטרינק
אבי פניני
דודן צמיר (צפרים)
מנחם קירדון
דבורה קירדו
נבו קפחי
אבי שמיר
דנה שריד
רפו תבור
ויקטור אלפסי

מנהל ייצור: רמי דקל
קמיל סכני: יהודה גוריוויץ
מנהל הפקה: אריה האבן
מנהלת הצגה: אורלי כהן
עוזרת במאי: מירית סוכי
אסיסטנט למנהל תאורה: נבגי (עודד) מירושן
מנהל במה: אלברטו בנדר
תאורגים: ראובן מלר, מאיר אלון
הגברת נמרוד
מזכירת תלבושות: ארלוקין
השמל והלבוש: רוקוב משה גנץ, אירית סלחני,
בבית המסעדה: אור
מזכירת: דני עמנואל
איפור: מאשה דובל
סאט בבמה: אנטה שניא
סאט נשים: סימה ואנט
ייצור נשים: יערי גורדון
פועלי במה: ויקטור אלפסי, אורן מיי
שירי מנהלת הימ"ל
עריכת ממשקל: אורלי כהן
הקלטות: אורלי כהן
ציילמים: ליהיא לוי
הפקה ועריכת תוכנית: אראלה בליזנסקי

תורת ל-
גיל אלמגור הנביל
ענמן פורצן

חמיץ

מאת שמואל הספרי ובבימויו
מוסיקה מקורית: ארקדי דוכין
ניהול מוסיקלי ועריכת: חגי אלקיים
תפאורה: דרור הרנזון
תלבושות: מיכל לאור
תאורה: בניצי מוניץ

משתתפים:

יגאל נאור - אריק - אחיה של אלישבע,
מרים זוהר - אלישבע - אשתו של נחמיה,
אילן דר - נחמיה - בעלה של אלישבע/
פרופ' וויניק - פסיכיאטר/ ממתאבדי מצדה.
דבורה קיזר - ברכה
דב נבון - מלאך.
ליה דוליצקיה - סבתא - אמה של אלישבע.
רמי הויברג - קלי - בנם של נחמיה ואלישבע/
שומר בבית בן גוריון.
נאוה זיו - שרה-לה - אשתו של אריק,
דנה שרייר - גולי - גרושתו של קלי.

"חמץ" מתרחש בשנת 1973, ביממה שבין טקס ביעור החמץ לבין ליל הסדר. משפחת מלאך, בראשותו של איש – המוסד שהודח, מתכנסת מודאגת לליל הסדר. כשאחד מבני המשפחה נעדר, בו בזמן מתנהל ברחבי המדינה מרדף בעקבותיו של "המחבל הציוני" הזורע הרס ומתעתע במשטרה כשהוא רכוב על קטנועו. משקעי העבר, הטינות והחרדות הכמוסות, הדחוסים סביב השולחן, מתפרצים בסופו של דבר ומכלים הכל.

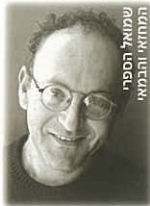
דרמה משפחתית הבוחנת את מצבה הנפשי של החברה הישראלית על סף מלחמת יום כיפור. "חמץ" מחזה מקורי חדש מאת שמואל הספרי, יוצר "קידוש", "חצוצרה בואדי", ו"המלך".

הצגה ראשונה 18.1.95

משך ההצגה:

מערכה ראשונה: כשעה ורבע

מערכה שנייה: כשעה ורבע

שמעאל הפטר
המחזאי והבמאי

אבי אלקלם - ניהול
מוסיקלי ועריכה

דורית ריזנאן -
מעצבת התפאורה

מיכל ליאור
מעצבת התלבושות

בן ציון מוניץ
מעצב התאורה

ייסד עם קבוצת שחקנים את "התיאטרון הפשוט" במסגרת זו כתב וביים: חופה שחרה - פסטיבל עכו 1981. אליקו - עיבוד לסיפור של איציק בוגר. תשמד' - פסטיבל עכו 1982 (פרס ראשון). מפלצת הצחוק מחזה לילדים, מתן תורה בשש. בתיאטרון באר-שבע, בעונת '86-85' שימש כמחזאי ביתי. גיטתו של גולן, עיבוד למחזה אותו ואת בנו לילדים, (שלא בוים על ידו). תזמורת על תנאי -

מלחין, מעבד, זמר, מנהיג "החברים של נטאשה". הוציא עד כה 3 תקליטורים: "נטאשה 1", "שינויים בהרגלי הצריחה", ולאחרונה "ידרו בלה-בלה". בימים אלה הם מופיעים ברביעי הארץ עם מברח משיריהם. חלק גדול ממילות השירים הם מפרי עטנו כמו כן, הוציא תקליטור יחיד ובו הוא שר משירי ולידמיר יוסוצקי, שתרגמו על ידו.

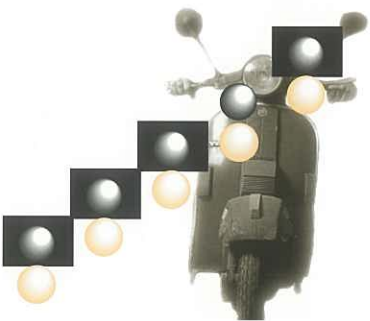
ליד 1965 - דימונה. שירת בלהקת הנחל ופיקוד דרום, בוגר בייס רימון (לגיא ומוסיקה בת זמננו) ברמת השרון ומשמש כמפיק מוסיקלי. בין להצגות שהלחין להן מוסיקה: בתיאטרון עכו: המבשר, בבית צבי: חלום ליל קיץ, יסורי איוב. בתיאטרון הבימה: חתולה נג נג פח לוהט. בתיאטרון בית ליסין בשיטוף תיאטרון באר-שבע: הבית של מרווין, חקירה חזרת בדבר מות המוזר של אנרכיסט מפקפק. שרף את זה. בתיאטרון באר-שבע: מעקב באפילה.

ידוע בכינויו פרנקו. שותף ב"קליניקה D.N.C.D לעיצוב פולני. פרוע. מחפש סיפוק בעבודה (תיאטרון אופרה ורהיטים). היה מעצב הבית של "הבימה" בעונת 1993. מחפש מוכן לעצב הכל.

בגרת החוג לתיאטרון של אוני' ת"א, במגמה לעיצוב. בקאמרי לעיצוב תלבושות הערות, גורדיש. בתיאטרון לילדים ולנוער: לשבועת האדרה, בבית צבי: לאלוה והביתה, בסמנר הכבישים ושלוש אחיות, בפסטיבל עכו: ליחפה ומנוחה לכונה, באוני' ת"א: להשחף.

מוזיקאי המעצבים של התאורה בישראל. עיצב תאורה להצגות תיאטרון רבות, מופעי מחול ומופעים אחרים. מרצה לתאורת בימה באוני' ת"א ורכיב מעצבי תאורת הבימה בישראל נימנים עם תלמידיו. עיצב את התאורה להצגות: יהוא, הילד חולם, גורדיש ובעת האחרונה לעלמה והמוות, לאופרה בריס גרוטוב.

תזמורת מחנה הנשים נ אושוויץ. בתיאטרון הקאן קידוש (הצגה המשיכה מנהלו האמנותי של התקאמרי בשנים 92-93. תיאטרון בית ליסין: חוצרצה בואדי, המלך. בשנים 1990-1991 שי כמנהלו האמנותי של פכת את התסריט לסרט המועד. עבודתו הטלוויזיונית יצר ב-1992 את הסידרה המוזר הגדול. ב-1994 הווסקט הישראלי כבמוסטרט שחור.

יגאל נאור - איילק גורצניק

מרים זוהר - אלישבע מלאך

אלון דרור - תתעמלאר, פופס ווינדי, פסיכיאטר, ממחזרי מצדה

דבורה קידר - מיכה

דב נבון - מלאך

ליה זולצ'רסקי - סבתא אנאבלה

נולד בבי"ח "מאיר" בכפר-סבא. בשם יועקב ע"ש סבו ז"ל מצד אמו. לאחר מכן נודע בפסאודונים יגאל אביו היה בקורס הטייס הראשון בחיל האוויר הישראלי, אמו עבדה כאורגת זמנית ב"פטיחו איתני בע"מ". נולד אצל סבתו ז"ל מצד אביו ברחוב כצולסון 132 בבתעיים, עד גיל 5 לא ידע עברית. הורגל לאכול מזון מבושם על בסיס עוף ואורז. בן עוף אורז על הילדים ופנה הגנתה שמע כולם במעגל ואותו כולמצע אומרה לכולם לזרוק עליו וירקו, כולם, זה מאד העליב אותי. מיה הוא יודע לתמיד שהוא זה הוא, והם זה הם, ואני מה מעלות...

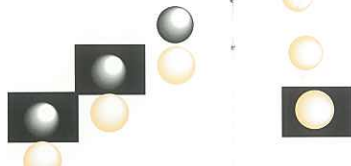
אני מרים זוהר בעצם לא יודעת למה אני שחקנית. שני הסבים שלי היו רבנים, הבית שלי כשר כשילדים אחרים חלמו על מה הם היו שיהיו גדולים אני חלמתי על פרוסת לחם (בגלל המחנות). בטעות נולדתי אשכנזיה אני אהבת רחף. התגלגלתי ל"הבימה" אבל לא ידעתי מילה בעברית. אחרי הבימה הבכיבה שאלו אותי מי היה בוועדת הקבלה בעיני שאני חושבת שכן רגיון למה כי שני בעש צבי פירלנד (ממיסד" הבימה") שהייתה לו תסרוקת דומה. כך התחלתי את הקריירה פרס וגם קבלתי פרס ישראלי קינע

לי"ד 37. [בן 58 בימים אלה] בתי ספר: 1. ותחכמוני 2. תל נורדוי 3. גימנסיה הרצליה (הבניין הישן) שם השתתף בחוג לדרמה בהדרכתם של שרגא פרידמן ז"ל, אברהם וינין ז"ל וייבדל לחיים ארוכים מנחם גולן. עתודה אקדמית, הנדסת חשמל (ההורים, לידי פולין רצו בן מהנדס) בטכניון, שנה אחת מיותרת. תיאטרון פועלי א"י "האוהל" - ארבע שנים. ממיסד תיאטרון חיפה, 17 שנים, ושבע עשרה שנים בתיאטרון הקאמרי. בשנת '95 לקח שנת חופשה מהקאמרי כדי להתרענן. נשוי לרותי (תפאורנית) ואב לאראל בת 16 תלמידה. שמו להיזכר בתפקידים כמו: תרגיל בחמש אצבעות, הרוד וואני, פיגמליון, כרוע לא נפני, פרק ב', ייסורי איוב, שיץ, שירה, מלאכים באמריקה. ושמה לשכוח תפקידים שנשכחו. מפורסם בארץ: (עוזה מאד בקונת חולים) בגלל הסדרה קרובים קרובים, יתום.

איפה הימים ההם שתל אביב הייתה קטנה ולבנה ואני הייתי לילה, ואימי לקחה אותי לראות את ההצגה "ירמיהו" של תיאטרון "האוהל". המסך נפתח, הבימה הייתה רוקמת, שטופת קסם, השחקנים היו מופרים כמו אינדיאנים היוצאים לקרב: התנועעו, דקלמו... לא הבנתי מאומה. חום לוהט של יליל אוגוסט, רצינו בחייתה, ואמא הבטיחה שאם אשכ בשקט עד סוף ההצגה היא תקנה לי אסקומו בחוץ. ובכל זאת החץ של קופידון פגע.

כשהייתי ילד את הראש בקיר דפקתי כדי להירדם. היום אני ישן כמו ילד. מכור לחמום (בשלב) גמילה) בנתיים משתמש בתחליף טחינה. נשוי לנטע נגד רצונה ויחד מצפנים לטס חדש בסלון.

נולדתי ברוסיה למשפחה עשירה. אבל בהיותי בת שנה גורשנו משם, והסתתרנו באורוה, מזה אני שונאת סוסים. הגענו לינה בירת אוסטריה, שם נולדתי, למדתי, התפתחתי יפה. ב-1940 שוב גורשנו והגענו ארצה לבנות ולהיבנות בתאמא שלי הייתה זמרת מפורסמת, ולי לא הרשו להיות שחקנית. אז הייתי נגנת הילד הראשון היה עווד תאומי. ב-1965 הגיעה שעתי הגדולה. זוכרים את כנר על הגג? זאת הייתי אני (לא הכנר) מהר. חטפו אותי לחי"ל ופיתו אותי בהמון תפקידים יפים. הייתי חלשה והתפתיתי. אבל לא שכחתי את הארץ, תמיד חזרתי לשחק בה, כעת נגמלתי מהפיתויים וכיף לשחק בבית ליסין. ואני מבטיחה לך. לעשות בושות.

רמי הוינברג - קלפן
שומר בבית בן גוריון

נאוה שרג'ה - שרלה

דנה שירן - גלי

הייתה לי סבתא, סבתא חנה. סבתא חנה הייתה מבשלת מרק כרוב משנה ממנו הייתה משרביעה מאוד. בפנים היה עוף וגזר ועוד ירקות. כמו כן פסטידת איטיות (קאל) שהייתה מביאה בד"כ לבית הכנסת לאירועים מיוחדים. את הבצל של הסופגניות סבתא הייתה מטמינה מתחת לפוך אחר-כך הייתה מסוננת אותם בשמן עמוק עד שהיו שחומות שחומות ובתוכן הייתה מטמינה ריבה שרקחה בעצמה. טשולנט ודג ממולא (פילטע פיש) ועוגת בבקה ועוגת ליקה ועוגה מיוחדת לימי הולדת עם הרבה הרבה שקוידים ועוד הרבה מאכלים שאני יכול לחוש בטעמם עד היום. תודה סבתא.

נולדה גדלה, גירפה את עלי הפצפצה בחצר, נשלחה למכולת ושרה במקלה בית הספר 'גולן' ברמת השרון. אספה מפיות חזרבים, לרעבי כחה הרשתה לנעול את נעלי הלך לעזמת זאת אולצה לחכות לתום הקידוש, לסיים את ארוחת הערב וגם לחזור מוקדם מכולם. גובהה 1.65 ס"מ בקירוב. כל קיוץ קטפה עלי תות לתולעי המשי ומן החתולים שגידלה זכורים לה במיוחד: דודו הגדול, אורה השחורה ובנותיהם: דודו הבת, שוקו הבת וציצ'ו (חתולה מאולפת שהבינה מילים בסיסיות באנגלית). מחזיקה ברשיון נהיגה. בעת שירותה הצבאי נתפסה בידי שוטרי המשטרה הצבאית, כאשר היא יושבת עם חברותיה לגרעין בשעת ליל מאוחרת זאת ללא כוונתה על ראשה ועל כך הועמדה לדין צבאי. פה תקופה של הדרכון שבידיה ועליה לסור בהקדם למשרד הפנים הקרוב ולחידוש. מעולם לא זכתה בלוטו וחבל.

לפעמים גם על ידי מלאך או שליח

מאת: פרדי רוקם

סדר הפסח וההגדה מספקים שפע של סמלים לתרבות הישראלית הן ברמה הקולקטיבית הן ברמה של היחיד. יציאת מצרים ומעבר הטרואמי מעבודת לחירות הם ביטוי מקובל להוויה הישראלית בכללותה, השלמה מיתולוגית מובנת מאלה ל'סיפור המסגרת' של הציונות. אירועי יציאת מצרים מספקים חומר לאירועים מסוימים ברמה הלאומית והאישית, ולא פעם

הרצון לראות את ההווה הישראלי הספציפי במונחים מיתולוגיים כאלה שואב את הארכיטיפים והדימויים מסיפור ההגדה. כך קרה למשל אחרי מלחמת ששת הימים, כאשר הקרבות נגד הצבא המצרי תורגמו מיד למונחים של עשר המכות. גם העובדה שכתוב בהגדה של פסח שכל אדם חייב לראות את עצמו כאילו הוא יצא מרצ מצריים מאפשרת לכל אחד מאתנו להתקשר ישירות לפרט זה או אחר בהגדה של פסח, או לסיפור כולו, ולהפוך אותם לחומרים אישיים.

שמואל הספרי בוודאי ער לאפשרות זו, והמחזה חמץ מקשר שוב שוב את חייהן הפרטיים של הדמויות לסיפורי מספרת שונים, מציאת מצויים, למיתוסים הקשורים להקמת המדינה, ועד למה שקורה בימינו. לא מפרש את המחזה והתנאי כאן, הם בוודאי מדברים בעד עצמם.

אכירי רק עובדה שההגדה של שמואל מודיעה בצורה שאינה משמעת לשתיה פנים, שהאחריות הבלבדית ליציאת מצריים הייתה בידי האל האחד והיחיד, ושואו לא נעור בשום גורם אחר, לא במלאכים, לא בשרפים ולא בשליחים אחרים. מכל סוג שהוא כדי להוציא את עמו מארץ מצרים. ובכל זאת, כשימם שאלה מסמאפיס מעמיד שמואל הספרי במרכז מחזהו שליח כזה, המלאך, שבו (אולי?) הוכח להושיע, שכל האמצעים האחרים שהיו צריכים להביא את הגאולה ולאפשר את המעבר מעבודת עולות כנראה נכשלו. שוב אין צורך לפרש ברצוני רק להוסיף ולהדגיש שהיום, בתרבות המודרנית, למי שהולך לתיאטרון ולקולנוע, המלאך הוא בראש ובראשונה לא חלק מן האמונה הדתית, אלא אחד הביטויים העיקריים של הקשר עם עולמות אחרים שהאמונות בכל הזמנים ניסו לבטא. הרחן של אביו של המלט הוא רק אחת הדוגמות המוכרות יותר לכך. אבל למה להמשיך ולהתמודד עם יצירות על-טבעיים כאלה בעולמנו החילוני?

אין ספק, שיצירות התיאטרון והקולנוע של ימינו, וגם הספרות, האמנות הפלאסטית וההגות המודרנית, מאוכלסות בסוגים שונים של יצורים מעולמות אחרים החדרים לעולמם היום-יומי של בני האדם. התפקיד של יצורים אלה הוא להזכיר לנו ששם, בחוץ, מעבר לפיסיקה החושית הרגילה, יש סוגים אחרים של חיים. לפעמים הייצור הזה הוא חלק מעולם מורחב יותר, שהוא כולו רציונלי, כביכול, כמו E.T., ולפעמים מתערבבים האמונה והאמנות ללא הבחנת ברורות, כמו בהדריקו גאנטי, שהוצג בפעם הראשונה בעברית בתיאטרון הבימה ב-1922. לעולם האנושי ויצורים אחרים משפחה של יצורים החדרים למנותחן של הדמויות בהווה. אם נתייחס רק למלאך אין ספק שהוא ניצב בצומת מרכזית של התרבות המודרנית.אצל הוגה הדעות הגרמני-יהודי ואלטר בנימין, אשר התייחס לתמונתו של פול קלה, "המלאך החדש" בתזות שבנימין חיבר בשנת 1940 על הפילוסופיה של ההיסטוריה, המלאך הוא בעצם המזוהה עם אלוהים של העבר. וב"אלגיות דאונטי שהתפרסמו ב-1923, המשורר ריינר מריה רילקה בונה עולם פיוטי נפלא שמואלס במלאכים מסוגים שונים, המתחיים גם ליופי האסטטי וגם לאימה. השיר של מרדכי גלדמן (הנובא בהמשך) מתייחס לרילקה בהקשר המקומי, ולכן הוא גם רלוונטי למחזהו של הספר.

בסרטו של יום וונדרס, "מלאכים בשמי ברלין", משנת 1987, המלאכים הפלאים בעת ובעונה אחת את התודעה של ההיסטוריה וגם האומה שלה, אך בעיקר האפשרות ליצור יצירות אמנות על אף המודעות הזאת ומתוכה. במלאך המלאך נפול, כפי שקורה לאשר הוא הפך להיות שחקן, על-פי סרטו של וונדרס זה מה שקרה בשלב מוקדם יותר לשחקן פיטר פאלק. הוא גם זה שאומר לדמיאל קודם שהוא נפול, "קומפניארן, אני לא מסוגל לראות אותך, אבל אני יודע שאתה כאן". וכשפאלק דמיאל מתברר שפאלק קבל תשלום רבה יותר טוב עבור השיריו המלאכי שלו, פעם שחקן "נפול", זא. הפך להיות שחקן.

האפשרות שהשחקן הוא מלאך שנפל מעניק ממד מסמאפיס לקולנוע ולתיאטרון. וכאשר מלאך מופיע על הבד או על הבימה ייתכן שהאפשרות הזאת מעצבת בצורה זו או אחרת עם מה שקורה בסיפור שנמסר. במקרה של חמץ אנוחנו פשוט נאלצים לשאול מה קורה כאשר המלאך או השליח ממלאים מקום כה מרכזי, לא רק על הבימה, אלא גם בתודעתן של הדמויות, וזה כאמור בניגוד גמור למה שכתוב בהגדה של פסח.

יצוא
מאת מרדכי גלדמן

אפקר סינתרזה רחב פהמו
מיו רחב גם -
לקלות לקלות של מלאכים חרישים
ללבו ולנלוו מחנות הצמד
והנאטי עם לוחיו קשיחות השמימיות
קולנוע הפולמוס בפריות הווריום -
המפנים אותם בבת הפלג
חולים שותם המפנים על אוקלים
והשחיים אותם בנאטי

אין אפקר שחוקית הזאת
לעיר המלם מלאכיו
בצצה המפנים צרימים יותר
רמס יואא כבדו ספקס לללקסית אקרת
אליה נורו בחלליות ספחוליות.

כיון שפנים חלויים כמיון ובמלטים
נינו היה למפנים על פונק פול, קריי ורוב
מחנץ קשיחות בפריות הנתחיות
מי מקומם סחוקן
ולא על פניו של ארץ.

מלפיקסו קרה, כי נלמלו
היצואו ראש המפנים
שקצרו אקספורט קפמים
בציורי סיוח לכוים מחורים
בספלים שולטו בשלמים החורים קפסו

בכרטיאות התקשיות את קתליהם של אמונות ומסיות
הבסיסיו רחבו על חקירת הנוחיות -
לאו יסודי כמילתו גם אקד -
אילו רחב ון של זכריותו לא אגורים
אקד נכחולו למדי.

המלאכיות קריותה חופקו בכתיה -
הקתיות הספחוליות אקד רמסו
על נלמלו המפנים והמאורעו של הנאטי,
הקפמים, אוספורט הקפמים, סיוח לכל אקד המפנים,
הקפסו והמפניםו כמילת פלם,
שקפסו כאור חרד שוקרה סקס

כאלו הביעו עוד נמוח אל מדי התפרה הפלמלי
של אליה חסיה או קלמו
הקפמים אקדיות.

קתו רחוק הפולמוסיות דחוי
קלמו או קורה ספחוליות בפרו
הקפמיםיות וקתו כמילת והנאטי
הקפסו קדי לריוס את חייב בסיודיות.

השיר נכתב אגב חרונונו של אלמיות דווינו
מאת ר. מ. רילקה המפניםו במלאכים רבים.
21.11.83

דברי אלעזר בן יאיר על ידי יוסף בן מתייהו מצדה 73 לספירה

"אנשים גבורים מקדם קדמתה גמרונו אומר לא לעבוד לא לרומאים ולא לשום אחר בלעדי ה'; כי הוא לבדו האדון היחיד והצדיק של בני האדם, ועכשיו הגיעה השעה המצוה עלינו לאמן את המחשבה במעשה, בנשעה כזאת אל נביא עצמנו ליד בועה. בועה שלא סלנו מקודם עובדי שאין עמה סכנה, עומדים עכשיו בפני עבודת שיש עמה עונשים ללא תקנה, אם ניפול חיים בידיהם של הרומאים, כי כשם שהיונו הראשונים לכולם למרד, כך אנו האחרונים בקרב גנדם. אני סבור כי ה' הוא שהעניק לנו חסד זה, שנוכל למות מיתה אצילה ובת חורין; חסד שנמנע מאחרים שנוצחו באופן בלתי צפוי. תנו דעתכם לכך שאנו עתידים להיכבש מחר, ועדיין ניתנה לנו היכולת לבחור מיתה אצילה יחד עם אלו היקרים לנו בלבם לתופסנו חיים אינם יכולים למנוע אותנו מכך, כשם שלא נוכל לנצחם בברך... אבל הבזין והעבודת וההסתכלות בחזין הנורא כיצד מובלות נשותינו וילדיהן לקלון, אינם דברים שבאים על בני אדם בהכרח, אלא הם פרי פחדנותו; והללו שניתנה להם היכולת למנוע זאת על ידי הוות - מטרבים לקבל כל זאת, ואנו שמתגאים על אומץ לבנו, שמרדנו ברומאים, ועכשיו לפחות לא נטה להם אוח בשעה שהם משדלים אותנו לישאר בחיים. מי זה לא יראה מראש את חמת זעמם בשעה שיקחו אותנו חיים? אוי להם לצעירים שמבנה גופם האיתן יוכל לעמוד בעיניוים רבים, ואוי להם לזקנים שמחמת גילם אינם יכולים

לעמוד בפורענויות כאלו. אדם רואה כיצד מובילים את אשתו באונס, אדם שומע כיצד תינוק מצעק "אבא" וידו אסורות בנחשתיים כל זמן שהללו בני חורין וידו אוחזות חברב, יעשו נא מעשה מועיל! נמות לפני שנהיה עבדים לאויבנו! ניפרד מהחיים בעודנו בני חורין, יחד עם בנינו ונשותינו! דבר זה מצוה עלינו התורה; דבר זה מבקשים מאתנו בתחנונים נשותינו וילדינו! אנו גוונים לעשות כך על פי הדיבור והרומאים רוצים את ההיפרך מזה, הללו שיראים שמא ימות אחד מאתנו קודם שייכבש. נחוש נא ותחת שישושו על זה שתפסו אותנו חיים, יהיו נדהמים על מותנו ומשתאים על גבורתנו."

דברי אריק גורצניק

מצדה
פסח 1973

"אני לא רוצה להיות גיבור, אני בסוף הדרך. אני על ראש ההר. עוד מעט הלילה יימרו החלום יישבר, אני לא נכנס לזיכרון, אני משמיד את הזיכרון, אני הורס את ההיסטוריה אני לא רוצה להגיד לבני "הגדת לבנך", אנחנו דור המדבר שצריך למות במדבר, והילדים, אם לא מתו, אם הם חיים ושואלים שאלות - שיתכלו על עץ, על פרח, על ציפור, ויקבלו תשובות. לשמות יין הם צריכים, לנגב פיתה בשמן זית ולשכוח. לא "זכור את אשר עשו לאבא שלך", לא "זכור" לשום דבר. סתם, לקום בבוקר, ללכת לבית ספר, ללמוד חשבון, לשחק כדורגל, לנצח בכדורגל, לא בתחרויות זיכרון עם עצמנו. ילדים, היזהרו ממוזיאונים. ילדים, היזהרו ממוזיאונים לתולדות העם. המורה תגיד, זה וזה היה כך וכך, ואתם תסתמו את האוזניים תזמזמו משהו, יקחו אתכם לאתרי קרבות, גבעת התחמושת, מחנות השמדה, ואתם תסתכלו על הוסיקו של הילדה שלפניכם ותפוצצו חצ'קון. וכל מעשי הגבורה ייכנסו לכם פה, וייצאו פה, כי מי נורא יותר, ילדים, זה שגרם את הסבל פעם אחת או זה שמנציח אותו בלבבות? ילדים חיים - גם אם הייתי ילד. מיה עוזר לכם אם תדעו מה עבר עלי? למה? האם תכירו אותי טוב יותר? אני מפלצת. הייתי פעם פרח והגיעו אנשים טובים, תרבותיים והשחירו אותי וברחתו מהם והגעתי לאדמה הזאת. ורציתי לצמוח ולהגות בתנו לי, ביזו אותי, דרכו עלי, השילכו אותי לצד הדרך. קראו לי שמות - קראו לי סבון, קראו לי אבק אדם, קראו לי צייבסניק, התביישו בי, אני אשיר - שיר - "פרח נתתי לנורית, קטן ויפה וכחול, תפוח נתתי לנורית נתתי הכל. נורית אכלה התפוח הפרח זוקה בחצר והלכה לשחק עם ילד אחר" ילד שנולד בארץ."

H A M E T Z

ההצגות המתוכננות

לעונת 95-96

הכובש

מאת חנוך לוין

ארבע נשים

מאת הלל מיטלפונקט

קן הקוקיה

מאת דייל וסרמן
על-פי ספרו של קן קייסי

המפקח בא

מאת ג'וסף פריסטלי

שעת הילדים

מאת ליליאן הלמן

החוזה

מאת יהושע סובול

מוחמד מנדל

מאת איציק ויינגרטן
בשיתוף פסטיבל ישראל, ירושלים '95

שבעה

מאת שמואל הספרי

הצגות עונת 96-95

המלך

מאת שמואל הספרי

פילומנה

מאת אדוארדו דה פיליפו

דואט לאחת

מאת טום קמפינסקי

חקירה חוזרת בדבר

מותו המוזר של אנרכיסט מפוקפק
מאת דריו פו

שיחות עם אבי

מאת הרב גארדנר

חמץ

מאת שמואל הספרי

מים קדושים

מאת ניקולו מקיאבלי

אדיוט לארוחה

מאת פרנסיס וובר

הדרן למועדון אלדן

אלדן שמחה להשתייך למשפחת שוחרי התיאטרון ומצרפת את כל מנויי תיאטרון בית ליסין ל"מועדון לקוחות אלדן"

החברה הגדולה בארץ מעמידה לרשותכם צי רכב של כ-3000 מכוניות עם כל היתרונות:

- מכוניות מנהלים
- מחירים תחרותיים
- הדגמים החדשים ביותר
- פלא-פון בכל מכונית 'החל מדגם B
- 15 סניפים בכל רחבי הארץ
- מרכזי מכירת רכב
- מרכז הזמנות רכב לחו"ל

10% הנחה
למנויי בית ליסין

* להשכרת רכב בארץ

בקרו בישלח לביתכם
כרטיס מועדון אלדן

משרדי השכרת רכב בארץ:

תל-אביב: 03-6394343, 03-5271186 • נתני"ב: 03-9721027/8
ירושלים: 02-2521511-3 • חיפה: 04-375305 • אילת: 07-374027

משרדי השכרת רכב לחו"ל:

תל-אביב, שד' ההשכלה 20, טל. 03-5654511

מרכזי מכירת רכב:

תל-אביב: 03-6392320 • ירושלים: 02-2521511-3

רחובות: 08-468376 • חיפה: 04-418761 • אשקלון: 07-722724

אלדן
השכרת רכב
ELDAN RENT-A-CAR

HAMETZ

Written and directed by
Shmuel Hasfari
Original music by:
Arkadi Duchin
Musical Directing and Editing:
Hagai Elkayam
Set: **Dror Herenson**
Costumes designed:
Michal Laor
Lighting by:
Ben Zion Munitz

Cast:

Igal Naor - Arik - Elisheva's brother
Miriam Zohar - Elisheva - Nechemia's wife
Ilan Dar - Nechemia - Elisheva's husband/
Prof. Vornik - Psychiatrist
Dvora Keidar - Beracha - Nechemia's sister
Dov Navon - Angel
Lya Dulizkaya - Grandmother - Elisheva's mother
Rami Heuberger - Kali - Nechemia's &
Elisheva's son
Guard in Ben Gurion House
Nava Ziv - Sarah'le - Arik's wife
Dana Schreyer - Guli - Kali's divorcee

First Performance 18/1/95

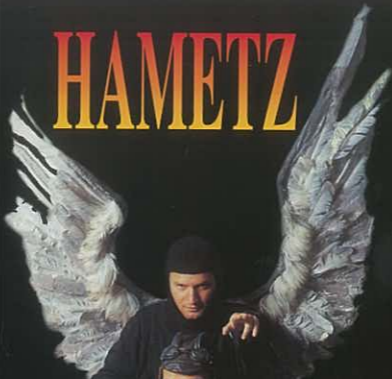
Length: Act 1, one hour and fifteen minutes
Act 2, one hour and fifteen minutes

BETT LISSIN THEATRIE

HAMETZ

BEIT LESSIN THEATRE